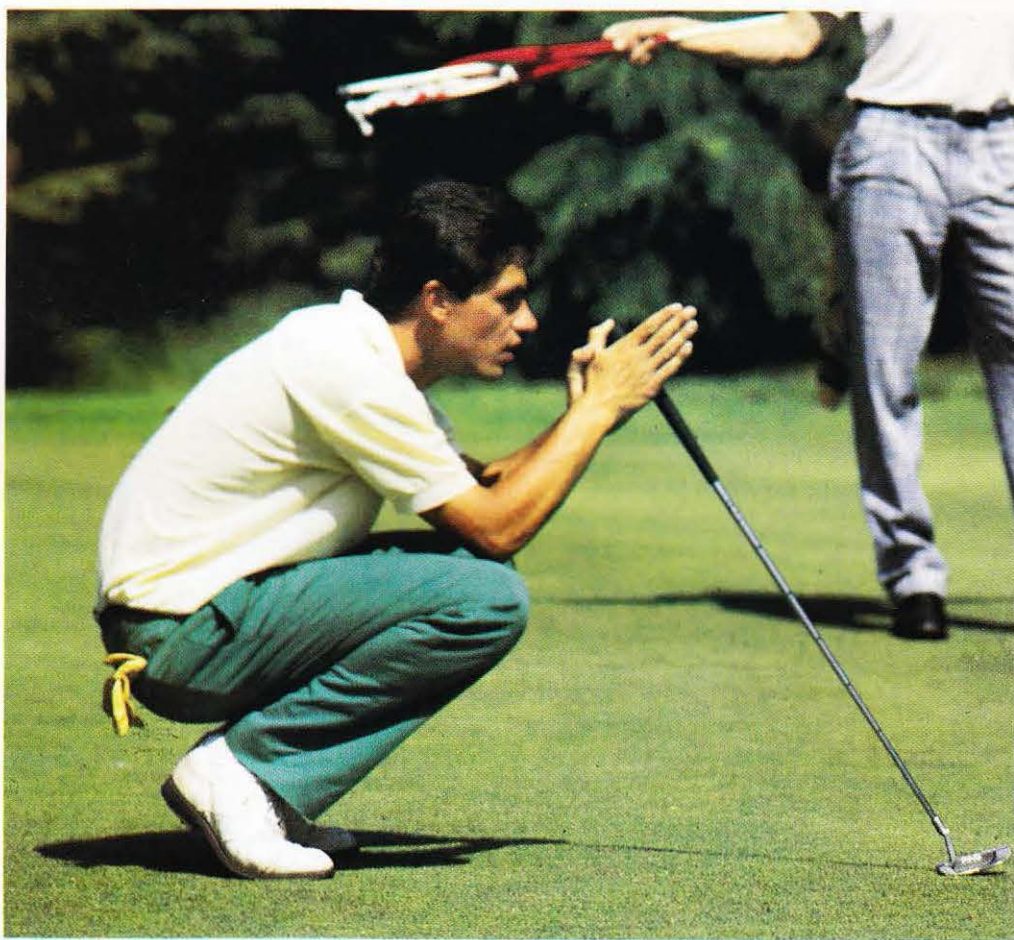

IN GEVECHT MET 'DE NORM'

'De spelerskaart op La Manga halen is geen kwestie meer van even tikken en scoren.'

Prof Ruud Bos:

'De mini-tour uitkomst
voor jonge spelers'

Enkele jaren geleden wist Ruud Bos niet eens waar hij precies aan begon. De spelerskaart in het Spaanse La Manga halen en als Europese playing pro door het leven gaan, leek een schitterende uitdaging. En dat is het natuúrlijk nog, laat daar geen misverstand over bestaan.

Na twee vergeefse reizen in de richting van Zuid-Europa weet Ruud Bos als geen ander in Nederland wat er allemaal voor komt kijken om aan de verwachtingen te kunnen voldoen. De concurrentie in de uitpuilende wachtkamer van de 'Opens' is bikkelh hard en móórdend.

Wie zich slecht heeft voorbereid kan het halen van een tegenwoordig felbegeerde spelerskaart voor de lucratieve kampioenschappen in Europa beter uit het hoofd zetten. Het heeft geen zin meer om kosten te maken. Een van de vijftig beschikbare diploma's komt dan in andere handen terecht.

Ruud Bos stelt zich daar nu beter op in dan twee jaar geleden. De vaste overtuiging wint terrein dat het doel, dat hij in zijn hoofd heeft, naderbij komt. Maar het vergt veel tijd en geduld. Daaraan voorafgaand moet natuurlijk veel ondankbaar, maar zeer nuttig werk worden opgeknapt. Het is geen kwestie meer, zoals vroeger het geval was, van een vliegticket naar La Manga kopen en daarna éven tikken en scoren. Met geluk zat zo'n kandidaat dan bij het gezelschap, dat de ongeveer 150 toering-pro's elk jaar op sterkte moet houden. Die tijd behoort duidelijk tot het verleden. Het aantal wachtenden voor U is groter dan ooit. De belangstelling van jonge, ambitieuze professionals verkeert in een explosieve groei.

Door de 'klit' van opdringerige talenten probeert de 24-jarige Hilversummer voor te dringen door zich optimaal voor te bereiden op de Europese mini-toer van wedstrijden die hoofdzakelijk in Italië en Skandinavië worden afgewerkt. Coördinatie van- ➤

uit de Europese golforganisatie is nog te gering. Maar het bestuur doet daar iets aan. Men is bezig met het ontwikkelen van een gestructureerd plan met – naar men in de wandelgangen fluistert – de mogelijkheid om spelerskaarten voor de klassementsleiders uit te delen.

Het vrijmaken van de verschillende data en al dat soort zaken zou de 'status' van de zogenaamde Europese b-trip ten goede komen. Vooral Zweden werkt hard aan een verbeterde opzet. De animo voor een tiental toernooien met een gezamenlijk prijzengeld van tenminste 100.000 gulden is daar erg groot. De competitie die er moet worden uitgevochten is pittig door de ervaring van de, in Skandinavië werkende, teaching-pro's.

Vijfde plaats

Ruud Bos heeft aan drie van de schaduw-toernooien voor young-pro's in Zweden en Denemarken deelgenomen. Een keer eindigde hij op de vijfde plaats. Het gevecht in de anonimiteit

'Ik voel me tegenwoordig een top tien-speler op de mini-toer.'

teit levert hij voornamelijk tegen zichzelf. De grote ambitie wordt gepolijst en gekanaliseerd. De route naar een bescheiden toppositie komt steeds meer in zicht.

'Alléén op de wereld voel ik me nooit,' bekent het ambitieuze profatlet dat elke kans aangrijpt om nog meer wedstrijdervaring op te doen. Daaraan heeft hij in de toekomst tenminste houvast om internationale successen af te dwingen. 'Maar inderdaad, de weg naar de top is niet gemakkelijk. De concurrentie op vele satelliet-wedstrijden is erg groot. Maar dat móet ook.

Wie in dit wereldje hogerop wil komen wordt niet in de watten gelegd. De spelers willen aan de gang blijven, hun spelontwikkeling uitbouwen. Het is duidelijk dat de behoefte aan het mini-circuit erg groot is. Je komt er nooit als je de grootste mogelijke tegenstand uit de weg gaat. Vergeet ook niet dat de voldoening des te groter is, als de speler een keer in zijn opzet slaagt. Want reken maar dat je niets op de b-toernooien cadeau krijgt. Na mijn vijfde plaats in de laatste wedstrijd in Zweden voelde ik dat ik een speler in de toptien van het satelliet-circuit begin te worden. Mijn ontzag voor de beste spelers is verdwenen. Op een goede dag, dat weet

'Eenzaam, als in een hutje op de hei, zal ik me in het buitenland nooit voelen. Overal ontmoet je bekenden.'

ik nu al, ga ik dit seizoen een toernooi op de mini-trip winnen. Ik kan het. En kijk dan eens naar het vorig jaar. Waren alle spelers die zich wisten te kwalificeren in La Manga geen vaste klanten op de huldigingen van de satelliet-wedstrijden.'

Kwalificatie

Het gesprek komt snel op zijn ontwikkeling als profgolfer. Ruud Bos moet de kwalificatie-ronden van het KLM Open in Hilversum overleven om de opgeschroefde ambities te kunnen inwilligen. Is het niet te hoog gegrepen om dat van te voren als uitgangspunt te nemen?

'Nee, vind ik niet. Voor een topspeler op de mini-toer moet dit niveau haalbaar zijn. Je kunt dat tegenwerpen maar er doen toch honderd andere deelnemers met een spelerskaart mee. Dat is waar. Die moet je inderdaad hoger inschatten. Maar wij weten toch allemaal hoe het in golf gaat.

Uitwisseling van ervaring altijd welkom

Cees Renders zei in het vorige nummer van GOLFjournaal dat hij veel zag in een afspraak tot uitwisseling van ervaringen tussen neo-prof Ruud Bos en amateur Constant Smits van Waesberghe. Het wiel moet anders twee keer worden uitgevonden, benadrukt de Brabantse professional, die Toxandria heeft verwisseld voor een Belgische opdrachtgever. Ruud Bos wijst die suggestie zeker niet van de hand. Hij benadrukt alleen dat de tijd er nog niet rijp voor is. 'Ik ben een Nederlandse ijsbreker op de Europese minitoer. Dat besef ik. En ik zal er straks beslist geen bezwaar tegen hebben om Constant te helpen en wegwijs te maken. Maar ik wil er nu niet teveel bij stil staan. Alle aandacht heb ik voor mijn eigen spelontwikkeling nodig.'

Je kunt je dag niet hebben. Daar moet ik van zien te profiteren tijdens het KLM Open.'

Ruud Bos laat zijn ontwikkeling nog eens de revue passeren. Vooral vanaf het moment dat hij amateur-af is. 'Begin vorig jaar was ik mij in feite alleen maar aan het kwalificeren voor de mini-toer. Dat was mijn eerste doel. Naarmate het seizoen vorderde vervaagde gelukkig die norm. Het lukte, dus het was geen uitdaging meer. Hoger eindigen in het klassement werd mijn volgende norm. Eind 1987 zat ik heel dicht bij dat doel door de verrassende tweede plaats in het toernooi van Florence. Dit seizoen speel ik met een andere instelling: ik ben er op uit een toernooi op het satelliet-circuit te winnen. Ik voel het. Dat is haalbaar. Zo

'Ik voel me

nooit alleen op

de wereld'

creëert een topsporter voor zichzelf een spanningsveld om die norm te verleggen. Want kijk, toen ik dit seizoen in Nederland de eerste twee Pro-Amwedstrijden won, was ik daar natuurlijk blij mee. Maar het is verkeerdt op dat niveau stil te blijven staan. De progressie zou dan uit mijn spel verdwijnen. Want ook al word je met dezelfde score in het buitenland tiende in het klassement, het resultaat kan toch beter zijn. Het gaat er steeds om: welke normen leg je aan.'

Tref je voornamelijk jonge ambitieuze spelers op de mini-toer?

Ruud Bos ontkent bij de Trofeo Italiano in Noordwijk dat dit het geval is. 'Het leuke vooral in een golfland als Zweden is dat er ook de teaching-pro's aan de vele wedstrijden meedoen. Zij maken nog steeds dezelfde score als tien jaar geleden, waarmee zij toen tweede of derde in het toernooi konden worden. Nu eindigen zij misschien als twintigste. Maar door het verhoogde prijzengeld verdienen zij nog steeds hetzelfde bedrag en blijven zij gretig. Maar de jeugd heeft natuurlijk de overhand. Overal komt

VS-prof met Nederlands paspoort

Ruud Bos kwam in Zweden in contact met de 24-jarige Chris van de Velde, die op vijf-jarige leeftijd met zijn ouders naar de Verenigde Staten vertrok. De Amerikaan heeft nooit zijn Nederlandse nationaliteit opgegeven. 'Chris doet hetzelfde als ik. Het zou mooi zijn als hij ook in Nederland kon spelen. Het zou goed voor de competitie hier zijn. Wij hebben het wel geprobeerd maar dat lukt niet. Als je hier wilt spelen moet je eerst door de kwalificatie-ronden zien te komen en er is ook een regel dat je assistent professional moet zijn.'

Chris van de Velde woont in Florida. Hij trekt van toernooi naar toernooi in Europa. In het toernooi waarin Ruud Bos vijfde werd eindigde hij als negentiende. 'Ik weet dat ook hij graag zijn spelerskaart in La Manga wil halen. Maar het is onzeker of hij dat ook doet. In de periode dat La Manga speelt wordt de kwalificatie voor de US-toer verspeeld. Daar geeft hij waarschijnlijk de voorkeur aan.'

'Het is heel grappig gegaan,' vult Ruud Bos verder aan. 'Omdat Chris Nederlander is gebleven, voel je elkaar toch meteen goed aan. En, ik weet niet, er zijn ook opvallend veel raakvlakken. Hij is toevallig een zeer goede putter en ik ben beter in het lange spel.'

men vandaan. Engeland, West-Duitsland, Oostenrijk, Italië, Spanje en Frankrijk. Helaas, maar dat zei ik al, moet de serie veel Europees worden. Spelers moeten de trip niet hoeven te onderbreken voor verplichtingen in eigen land. Het wordt hoog tijd dat daar een oplossing voor wordt gevonden.'

Word je helemaal aan je lot overgelaten. Net als bij tennis in het satelliet-circuit?

'Nee, absoluut niet. Het gekke in golf is juist dat iedereen schijnt te beseffen dat men elkaar hard nodig heeft. Men is ondanks de competitie en concurrentie ook voortdurend geneigd om elkaar te helpen. Iedereen wil van elkaar iets leren. Suktelt iemand met zijn swing, dan wil hij je misschien wel helpen met het putten. Dat is zo'n beetje het sfeertje onder elkaar. Je bent vrienden van elkaar. Voor foutieve aanwijzingen ben ik nooit bang. Als een speler niet zou willen helpen dan moet hij dat gewoon zeggen. Waarom zou hij erom heen gaan draaien?'

John Woof was er in Denemarken en in Zweden ook bij.

'De onderlinge verstandhouding is nog steeds perfect. Wij helpen elkaar ook. Maar het wordt steeds moeilijker

om naar elkaar toe te stappen, of in mijn geval naar hem toe te gaan. Want voorheen speelde hij minder wedstrijden. Hij was meer beschikbaar. Maar nu moet hij zich ook concentreren op zijn eigen spel. Inderdaad, de leerling-relatie ebt langzamerhand een beetje weg. Wij delen nog wel vaak een hotelkamer. Daardoor hou je toch contact. Eenzaam, als in een hut op de hei, zal ik me nooit op de mini-toer voelen. Want weet je, je treft toch steeds dezelfde mensen. Ik denk vaak: wat is de wereld eigenlijk toch klein.'

Kom je ook uit de kosten?

'In 1987 nog niet, dit jaar misschien wel. Het is heel belangrijk dat een speler vooral in het begin een goede sponsor heeft, want je moet week in week uit blijven spelen, doorgaan. Zonder sponsor kan het ook wel. Maar de weg die je dan opgaat duurt veel langer. Geen mens kan binnen een à twee jaar eventjes naar de top doorstoten. In dat opzicht heb ik geluk dat ik Ben Pon als sponsor heb en daarnaast doet Hans Lemmens ook veel voor mij, wat de voorziening van golfartikelen betreft. En Hugo Boss (nee geen familie) kleedt mij voor de wedstrijden helemaal aan.'

Hans de Bruijn